

TRẺ EM ĐÃ THÀNH THỤC TIẾNG MẸ ĐỂ NHƯ THẾ NÀO?

Bản chất của ngôn ngữ rất đơn giản, chúng là phương tiện do con người tạo ra, để truyền đạt các ý tưởng một cách hiệu quả. Vậy tại sao chúng ta lại sợ hãi nó? Con người thường có thói quen sợ hãi những gì ta không hiểu và không thích những gì họ không thể chinh phục.

Trước khi trẻ em biết nói thì tiếng mẹ đẻ cũng là một ngoại ngữ.

Để “quen tai” với một ngoại ngữ, ta cần ít nhất 800 giờ để nghe. Vậy nghe thế nào để hiệu quả?

Chắc nhiều người đã từng áp dụng phương pháp “tắm ngôn ngữ” hay còn gọi là “nghe thụ động”. Nhưng thực tế rất nhiều người đã nhận xét rằng nó vô tác dụng với họ. Lý do là tại sao?

Đó là vì họ đã không áp dụng chiến lược tác động vào cả hai bán cầu não. **Chủ động và bị động - nạp và xuất.**

Ví dụ: khi ta mở một clip lên nghe. Ok mở liên tục nghe liên tục nhưng không hiểu, không nhớ thì cái bạn nạp chỉ là sự cảm âm, bạn sẽ được “làm quen” với môi trường tiếng anh, tốc độ nói

và cách nhấn nhá của người bản xứ. Nhưng để khi bạn giao tiếp, bạn vẫn ngỡ ngàng là tại sao mình nghe không hiểu họ nói gì để trả lời. Đó là do bạn nạp mà không xuất.

Cần kết hợp nghe chủ động - hoàn toàn tập trung vào việc nghe để hiểu những gì mà người nói truyền tải. Đây là phương pháp **CHÍNH** giúp bạn tăng vốn từ và kỹ năng nghe hiểu. Do đó, hãy đảm bảo rằng bạn đủ vốn từ để nghe đọc hiểu ít nhất 70-80% nội dung. Đừng quên ghi chép lại những cụm từ hoặc câu hay và **biến nó thành của mình**.

Biến nó thành của mình là sao? Ở đây chắc hẳn mọi người đều đã từng nghe việc khuyến khích xem phim tiếng Anh, hay nghe nhạc tiếng Anh, đọc truyện song ngữ để tăng các kỹ năng đúng chứ!!!

Và... kết quả thế nào. Để Nhi phân tích thử cho các bạn hiểu nhé. Bạn đã từng xem một đoạn video, bạn nghe và đọc một vài từ mà không nhớ ra đã gặp ở đâu. Thấy quen quen biết gặp rồi, học rồi mà không nhớ.. Lý do đơn giản là từ ấy bạn đã tiếp xúc nhưng **CHƯA DÀNH ĐỦ THỜI GIAN** để luyện nghe nó thì làm sao nhận ra nó

trong một câu, hay đoạn hội thoại. Nhi gọi nó là **BẠN CHƯA BIẾN TỪ VỤNG NÀY THÀNH “CỦA MÌNH”**.

Sự luyện nghe thật ra rất dễ, cái bạn cần là **THỜI GIAN**. Có người bỏ ra cả tiếng để xem một bộ phim tiếng Anh nhưng rồi ù ù cạc cạc. Giả sử một người một tuần xem một bộ phim nước ngoài 100 phút, và anh ta làm liên tục 10 năm. Vậy $10 \text{ năm} \times 52 \text{ tuần} \times 100 \text{ phút} = 52.000 \text{ phút}$ nghe tương đương 867 giờ nghe. Theo lý thuyết trên lẽ ra anh ta phải là rất thành thạo trong kỹ năng nghe rồi đúng chứ! Thực tế là không, có những từ đơn giản anh ta vẫn không nhận ra. Vấn đề ở đây không phải số phút xem phim mà là **số phút bạn dành cho mỗi từ**. Cứ cho bộ phim 10.000 từ thông dụng nhất vậy tính trung bình $52000 \text{ phút} / 10000 \text{ từ} = 5,2 \text{ phút}$ cho một từ.

Thực tế con số này còn nhỏ hơn nhiều lần, vì đâu phải trên phim người ta nói liên tục, thời gian luyện nghe chắc chắn sẽ ít hơn. Và nội dung mỗi phim mỗi khác, nên **tỷ lệ gặp lại cái từ này rất thấp**. Nếu tính chi ly, 10 năm xem phim, may ra chỉ dành 1 phút cho 1 từ là cùng.

QUÁ ÍT ĐỀ TẠO THÀNH PHẦN XẠ!!!

Trong khi đó, cách đơn giản hơn là bạn tìm những clips tiếng Anh khoảng 1-2 phút, như Nhi tìm cho các em học sinh trong 1-2 phút đó có chắc 50 từ quen thuộc. Rồi cứ xem đi xem lại 100 lần. Vậy chỉ cần khoảng 100 phút tương đương chưa đến 2 giờ đồng hồ, chúng ta đã có ngay được 50 từ thông dụng.

Vậy bí quyết ở đây là gì: **TRĂM LẦN MỘT, HƠN MỘT LẦN TRĂM**. Giống như một câu tục ngữ mà chúng ta quen thuộc “**Một nghề cho chín còn hơn chín nghề**”.

Hoặc như Lý Tiểu Long đã từng phát biểu “**Tôi không sợ người luyện tập 10.000 cú đá chỉ 1 lần, mà tôi chỉ sợ người thực hành MỘT cú đá 10.000 lần**”. Ý ở đây người biết nhiều chiêu thức nhưng không thành thạo còn thua cả một người chỉ thành thạo một chiêu thức. Ví von như ta nạp 10.000 từ mà không thuộc, chi bằng ta hãy nạp 1 từ và nó “là của mình”.

Vậy nhiều người sẽ bảo. Con sẽ chán lắm cứ nghe và đọc truyện hoặc xem clips mà chỉ 1 bài. Vâng, đồng ý. Song xin chúc mừng các bạn. Vì: **NHÀM CHÁN** là dấu hiệu cho biết những từ đó

đã vô cùng **QUEN THUỘC. CON ĐÃ ĐANG BIẾN NÓ THÀNH NGÔN NGỮ CỦA MÌNH ĐẾN MỨC CHÁN NÓ.** Đó chẳng phải là dấu hiệu con đang sắp thành thạo một ngoại ngữ hay sao???

Quay lại với ý trên 1 clip 1 phút với 50 từ chỉ là ví dụ ẩn dụ, chứ thực tế đối với các em nhỏ là khó. Cho nên với bộ truyện tranh mà cô Nhi đưa ra cho các bạn, trong một bài khoảng 1 phút 30s nghe đi nghe lại đều đặn trong 1-2 tuần liên tục cũng có thể đảm bảo nguyên tắc này.

Bên cạnh đó, để nghe hiểu câu chuyện, thì hãy đọc kết hợp giữa hình ảnh, tranh, mặt chữ và âm thanh của các từ đang nghe. Nó thúc đẩy sự liên kết của cả hai bán cầu não.

Và khi bạn đã nạp đủ lượng từ, đã đến lúc bạn xuất nó ra. Bằng cách học thuộc lòng. Đừng hiểu lầm phương pháp này, thực tế học thuộc lòng, hay tiếng anh là “learn by heart”, nôm na biến từ vựng đó, biến câu đó, cụm từ đó, thành “**của mình**”. Nó sẽ giúp bạn tăng **kỹ năng phản xạ một cách rất đáng kể.**

Tóm lại, đọc truyện kết hợp nghe clip nhiều lần. Nghe chủ động(trả lời câu hỏi, làm các đề mục) + bị động. Học thuộc lòng + luyện nói từ vựng,

mẫu câu. Cuối cùng nói theo ngôn ngữ của mình thành câu chuyện. Đảm bảo các bạn sẽ bất ngờ nếu áp dụng đúng phương pháp.

Ta ví dụ nhé, khi một đứa trẻ mới biết nói, người cha sẽ dạy em phát âm từ “papa”, bé nghe nhiều lần đủ để đến khi có thể phát âm từ đó. Nhưng không thể nào phát âm quá chuẩn. Lúc ấy, người cha sẽ từ từ “nấn” âm lại bằng cách đọc từ đó “chính xác” để đứa bé nghe và cảm nhận cho đến khi bé phát âm được “papa” một cách **HOÀN HẢO**. Vậy cứ đọc sai mà ta không nói nữa thì chẳng lẽ ta mãi mãi thành “người câm trong ngoại ngữ” hay sao?

Nếu chúng ta mất 800 giờ để bộ não “quen tai” thì bạn biết không thực tế cần tối thiểu gấp đôi lượng thời gian, tức ít nhất 1600 giờ để bạn “quen miệng” và nói thành thục. Do đó, nếu bạn sợ sai, thì đến bao giờ bạn mới “tích đủ lượng” để “thay đổi chất”. Đừng sợ mắc lỗi, mà hãy biết cố gắng sửa. Không sợ sai, cứ nghe và nhại lại. Bí quyết ngắn gọn **NGHE – NGẮT – ĐỌC – NHẠI ÂM**.

Tương tự như trên, hãy nghe và nhại âm càng bắt kịp tốc độ người bản xứ đọc càng tốt.

Nói thật nhiều, và thật giống. Đó là lý do Nhi luôn cho các bạn nói nói nói **RẤT RẤT NHIỀU**. Và dặn các bạn phải luyện tập tự giác ở nhà. Đến mức thành phản xạ các bạn nhìn tranh là bật ra được câu mô tả bức tranh đó.

Đây cũng là lý do tại sao, cùng học một thầy cô nhưng có người tiến bộ nhanh có người tiến bộ chậm, thậm chí học cứ dậm chân tại chỗ. Vì mỗi buổi chỉ vài chục phút học, bao nhiêu thời gian các bạn là ở nhà lúc không có sự kèm cặp của giáo viên. Ta đẩy mạnh tính **TỰ GIÁC** rèn luyện. Giáo viên giao bài tập và các nhiệm vụ nhỏ để các bạn nhớ mà ôn tập, vận dụng rèn luyện. Chứ không phải để đến ngày đi học các bạn mới lấy ra làm gấp làm vội hoặc học thuộc lòng sơ sài lên trả bài. Thì cái đó chỉ là học vẹt, cái trí nhớ ngắn hạn của từ vựng đó chỉ phát huy được vài ngày, hoặc tuần. Nhưng để nó trở thành trí nhớ dài hạn lặn sâu trong bộ não. Khi muốn sử dụng ta có thể bóc nó ra bất kỳ trường hợp nào thì phải tập thói quen tự giác rèn luyện thường xuyên.

Cô cũng không quá khắt khe yêu cầu các bạn, chỉ cần **15-30 PHÚT MỖI NGÀY** nhưng phải **ĐỀU ĐẶN** là đủ với khả năng tập trung và sự tiếp thu của lứa tuổi trình độ A1-A2. Nó không quá nhiều nhận gì so với 24 giờ đồng hồ. Vậy các bạn có sẵn sàng thử thách để chinh phục ngoại ngữ chứ?!

MS. Du Nhi